

Satranç Günlüğü 2

GİZEMLİ GÖREV

Gizemli Görev

Hüseyin Toy

Genel Yayın Yönetmeni: Hayati Bayrak
Yayın Yönetmeni: Elif Tokkal
Yayın Koordinatörü: Erol Şahnacı
Düzeltili-İç Tasarım: Zeynep Bayrak
Kapak Tasarımı: Eda Gizem Güllü

Genç Hayat Yayınları: 272
Satranç Günlüğü 2
1. Baskı: İstanbul / Kasım 2025
ISBN: 978-625-447-255-8
Yayıncı Sertifika No: 75092

© 2025 Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizm. ve Tic. A.Ş.
Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz,
basılamaz.

Baskı: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 45121

Molla Gürani Mahallesi Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3 Daire: 5
34093 Fatih / İstanbul Tel: (212) 613 11 00 | Gsm: (530) 259 80 96
www.hayatyayinlari.com | e-posta: hayat@hayatyayinlari.com

HÜSEYİN TOY

Satranç Günlüğü 2

GİZEMLİ GÖREV

GENÇ HAYAT

HÜSEYİN TOY

Merhaba gençler!

Ben de sizin gibi okulun açık olduğu günlerde okula giden, okulun tatil olduğu günlerde ise okuyan, araştıran, gezen ve birazcık da yazan birisiyim. Okul hayatım başlayalı tam otuz yıl oldu! Evet evet, otuz yıldan bu yana okula gidiyorum. Aslına bakarsanız tam olarak öğrenci de sayılmam. Otuz yıldır okula giden bir öğrenci olamaz bence de...

Önceleri öğrenci olarak gittiğim okula, şimdileri ise öğretmen olarak gidiyorum. Öğretmenim ben! En büyük hobim ise, araştırdığım bilgilerin içine bir tutam öykü, bolca mizah katarak öğrencilerime anlatmak. Öğrencilerimin yoğun isteği üzerine bildiklerimi size de anlatmak için kolları sıvadım, aldım kalemi elime...

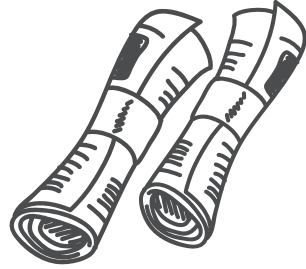

GİZEMLİ GÖREV

Arkadaşlaaaarr!

Hatırlarsanız, bizim Ayaklı Gazeteci Cemre'nin 40 yıllık gazeteci gibi başarılı işler çıkardığını söylemiştim. İşte bizim gazeteci arkadaşımız hafta sonu tatili boyunca okula uğramış. **Sınıf öğretmenimiz Müge Hoca ile okul gazetesi hazırlamışlar.**

Okul gazetesinde bizim çökerttiğimiz çete olayını yazmışlar. Hem de ne yazmak... Boy boy fotoğraflarımızı bastırmışlar gazeteye. Gazeteyi de okul girişinde yapılan panolara asmışlar. El broşürü şeklinde bastırıp **okuldaki tüm çocuklara da dağıtmışlar.**

Tüm okul, bizim ekibi tanır olmuş. Okulda gördüğümüz her çocuk bize hayranlıkla bakıyordu. Ünlü mü olmuştuk ne?

“Ünlü olmak da güzel şeymiş arkadaşlar!” dedi Emre.

“**Daha durun arkadaşlar, görevimiz yeni başlıyor. Yakında tüm dünya tanıyacak bizi!**” dedim ekibe. “Yaptıklarımızı, yapacaklarımızın teminatıdır.” diye de ekledim.

Müdürümüz Bay Yüksek Ses Nurettin Hoşses, o gür sesiyle sabah İstiklal Marşı töreninde bizi **anons etti**.

“Gel bakalım Kâmil Bey! Arkadaşlarını, pardon ekibini de al da gel!”

Tüm okul **meraklı gözlerle** bize bakıyordu. Biz ise merdivenlerden büyük bir gururla çıkıp Müdürümüz Bay Yüksek Ses’in yanına gelmiştik.

“Büyük iş çıkardınız, aferin size. Sizden daha başarılı işler bekliyoruz, tamam mı? Çocuklar, alkışlayın bakalım arkadaşlarınızı!”

İlk defa yaptığımız işleri beğenen birisi oldu. Hem de hiçbir şeyi beğenmeyen okul müdürümüzü ekibin yaptıklarını öven. Yine mikrofonsuz konuşuyordu Bay Yüksek Ses Nurettin Hoşses.

Müdürümüz bize **cafcıflı madalyalar** yaptırmış. Hepimizi tek tek yanına çağırıp tüm okula alkışlattı. Madalyaları da kendi elleriyle boynumuza taktı.

Madalyasını takan Piyon Necmi, okuldaki bizim adımıza düzenlenen etkinlikleri görünce Cemre'ye dönüp, "Aferin Cemre sana! Çok güzel iş başardın. Okul gazetesine kaçakçılık çetesini yazmak iyi işti." dedi.

Ardından klişe olan sözünü söylemeyi de ihmal etmedi:

"Ben nasıl düşünemedim bunu?"

Necmi kendisi düşünemez. Fikirleri beğenir; en sonunda da **ben nasıl düşünemedim bunu**, diyerek tamamlar cümlelerini. *Necmi bir kere de sen düşün be*, derim ben de ona. Yine dedim hatta.

“Bir kere de sen düşün be Necmi!”

S
A
T
R
A
N
Ç
G
Ü
N
L
Ü
Ğ
Ü

Sonra Necmi bana dönüp hiç unutmayacağım o cevabı verdi:

“İtiraf ediyorum, ben piyonlarımı düşünmekten yeni fikirleri düşünemiyorum. Hatta öyle ki geceleri bile uyku tutmuyor. ‘Piyonlarımın başına bir iş gelir mi’ diye düşünmekten gözüme bir damla dahi uyku girmiyor.”

Yine haklıydı Necmi. Hiçbir şey düşünmezdi o. Sadece piyonlarını düşünürdü. **Onun için varsa yoksa piyonlarıydı.**

Necmi’nin bu sözleri üzerine ekipteki herkes gülüştü. Necmi de dâhil. Hatta en çok gülen Necmi’nin kendisi oldu.

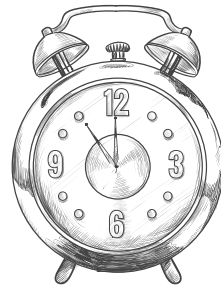
Madalyalarımızı ve müdürümüzden övgüleri alıp sınıflarımıza dağıldık. O gün rüya gibi bir gün geçirdik okulda. Herkes bizimle ilgileniyordu, hatta başka sınıflardan röportaj yapmaya bile gelen oldu.

Gururla evlerimize dağıldık ama görev bitmemişti henüz. Elimizde, görevlilere teslim etmemiz gereken bir kitap vardı.

Okul müdürümüz Nurettin Hoşses Bey, “Yarın izinlisiniz ekip, sizdeki emaneti yetkililere teslim edip okula bir gün sonra gelin.” demişti. Hatta, **“Yarın saat 11:00’da bakanlık yetkililerinden sizin adınıza randevu oluşturudum. Geç kalıp Bakan Bey’i bekletmeyin sakın!”** diye de uyardı.”

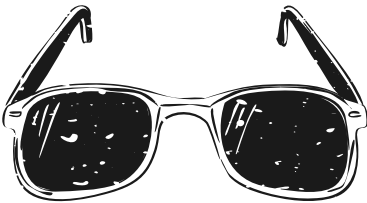
Okul müdürümüz Nurettin Bey, bu aralar bir tuhaftı doğrusu. Çünkü şimdiye kadar hiç kimseye kolay kolay izin vermezdi. Hatta okuldaki çocuk parkı kaydırağının tepesinden düşen Hiperaktif Emre’yi hastaneden zorla alıp okula getirmişti. Gerekçesi ise şuydu: Bu çocuk alışkın, bir şeyi yok bunun, buna bir şey olmaz.

Satranç kitabını yetkililere teslim etmek için yola koyulduk. Hedefimiz Nurettin Bey’in bizim için randevu aldığı Kültür Bakanlığı’ydı. Dolmuşa bindik ve Kültür Bakanlığı’na ulaştık.

Bakanlık binasından içeri girer girmez bizi yetkililer karşıladı. Yetkililer o kadar yetkililerdi ki, hâkî yeşili gömlek giymiş, siyah kulaklık ile siyah güneş gözlüğü takmış korumaları Bakan Bey'in etrafında kuş uçurtmuyorlardı. **Etkili yetkililer** diyordum ben onlara. Etkili yetkililer bize bu kitabın sıradan bir kitap olmadığını belirttiler. **Kültür Bakanlığı'nın tarihî kitap araştırma ekibinin bu kitabı yıllardır aradığını ancak izine hiçbir yerde rastlayamadıklarını söylediler.** Beni ve ekibimi tebrik ettiler.

Bakan Bey ise bizim sayemizde tarihî eser kaçakçılarını yakaladıkları için mutlu olduklarını belirttiler. Ayrıca bizim için tebrik plaketi ve hediye paketi hazırlamışlar. Ben plakete yoğunlaştım, Hiperaktif Emre ise hediye paketine. Plakette, Bakan Bey bizlere teşekkürlerini yazılı olarak iletirken Emre'nin açmaya

çalıştığı paketten ise ahşaptan yapılmış harika bir satranç takımı çıkmıştı.

“Yaşasın!” dedi Necmi, “piyonlarımı çok seviyordum, artık ahşaptan yapılmış bu hari-ka piyonları daha çok seveceğim!” diye ekledi.

Hepimiz güldük Piyon Necmi’ye. İlginç olan şu ki; babam da gülüyordu. Kitabı yetkililere teslim etmeye bizimle ailelerimiz de gelmişti ve ben babamı ilk defa gülerken görüyordum.

‘Sanırım bu işe en çok da babam sevinmişti’ diye düşünürken bize dönüp, **“Yaptığınızı beğendiğiniz mi?”** demesin mi...

“Bizim ne işimiz var bakanlıklarda? Benim bugün hafta tatilimdi, ne güzel uyuyacaktım evde...” diye de ekledi.

Ah baba, ah...

Babamın uykucu olduğunu söylemiş miydim? Hem de accayippa aşırı uykucu...

Kitap teslim töreni bitmiş, plaketler ve hediyeler alınmış, herkes aileleriyle evinin yolunu tutmuştu.

Tam o sırada bizim Necmi’nin telaşı tuttu:

“Arkadaşlar arkadaşlar, yandık biz yandık-
kk! Bu defa kesin bittik biz! Bırrrrrrr!”

“Ne oldu Necmi? Kim yandı? Neden yandı?”
dedim.

“**Neyi unuttuk bilin bakalım...**” dedi
Necmi.

“Neyi unuttuk Necmi?” dedik hep bir ağızdan.

“Kitabı unuttuk kitabı! Birinci kitabın deva-
mı olan ikinci kitabı soracaktık yetkililere. Os-
man amca öyle yazmamış mıydı notta?”

“Doğru yaaaa!” dedim Necmi’ye. “Aferin
Necmi, kedi olalı bir fare daha tuttun!”

Etkili yetkililerin en yetkilisi olan kişiye
kitabın ikinci serisini sormak için koşmaya
başladım. O anda benim panik hâlimi gören
korumalar da panikle bana doğru koşmaya
başladılar. Onlar koştu ben koştum, onlar
koştu ben koştum. Resmen birbirimize doğru
koşuyorduk. **Ben kendimi öyle kaptırmışım**
ki olaya, panikten neden koştuğumu dahi
unuttum!

**Tam da o esnada ayağım
takılıp takla atar gibi
havalanmayayım mı?**

Hooopppp etkili yetkili amcalardan en yetkilisinin tam önüne düştüm...

“Ne oldu evladım? Nedir bu telaşın?” dedi yetkili amca.

Ben de **nefes nefese** kalmış bir hâlde; serinin ikinci kitabına ulaşmamız gerektiğini, o kitabı da okumamız gerektiğini anlattım yetkili amcaya.

“Hımmm... Bu pek mümkün değil. Çünkü kendisi çok korunaklı bir yer olan müzede sergileniyor. Müzeden asla dışarı çıkartılmayacak kadar değerli olan bir kitaptır.” dedi.

Bizim hayallerimiz yıkıldı o esnada. Ekip olarak başımızı öne eğip gitmeye hazırlanıyorduk ki amca bize seslendi:

“Durun canım, hemen enseyi karartmayın! Sizin için bir güzellik yapayım, müzenin kafeteryasında okumanız için bir saat süre vereyim. Hem çaylarınızı için hem de korumalar eşliğinde kitabı okuyun, olur mu?”

“Yaşasın! Olur ya, olmaz mı hiç?” dedi yanıma ışık hızıyla gelen **Ayaklı Gazeteci Cemre.**

Etkili ve yetkili abimizin teklifini kabul ettik ve Kültür Bakanlığı'nın içinden özel bir koridorla bağlanan yoldan yürüyerek müzeye geçtik.

Müzedede neler gördük neler; el yazması kitaplar, ilk kitap basımı yapılan ilkel matbaa makineleri, eşi benzeri olmayan ansiklopediler daha neler neler...

Yetkili abimiz bizi aradığımız kitabın bulunduğu bölüme getirdi. Bu bölüm kayıp kitaplar bölümüydü. Kaybolan ya da hiç bulunamayan serideki **bazı kitapların eksik olduğu bölümdü burası.** Bizim bulduğumuz kitapla seri

tamamlanmıştı. Şey, yani öyle sanırım. Belki de tamamlanmamıştır seri. Serinin bitip bitmediğini kitabı okuduktan sonra göreceğiz.

Yetkili abimiz, “Bulduğunuz kitapla satranç serisi kitaplarının serisi tamamlandı sayılı çocuklar, artık **kitabınız satranç bölümü kitaplığındaki yerine taşınacak.** Sizlere minnettarız.” dedi.

Aradığımız kitabı da raftan indirip bize vererek okumamız için 1 saatimiz olduğunu belirtti. Bir kez daha mutlu olmuştuk aradığımız **esrarengiz** kitabı bulduğumuz için.

Hiç vakit kaybetmeden, hemen orada bulunan kafeterya bölümünde hızlıca kitabı incelemeye başladık.

Bu kitap da bizim bulduğumuz ilk kitap gibi ince ve eski bir kitaptı. Ancak bu kitap koruma altında olduğu için hiç yıpranmamıştı. Bu kitap da ilk kitap gibi dönemin